

Mladší syn se rozhodl vrátit domů, kdežto starší syn do domu vstoupit právě kvůli tomu nechtěl. Oba dva vstupovali do domu s jinými pocity. S čím přicházíme do kostela my? Přicházím s vědomím vlastních hříchů a prosím za odpuštění a zároveň v pokoře toužím alespoň po tom nejposlednějším místečku v nebi (viz. mladší syn; viz. modlitba celníka v chrámu)? Nebo přicházím s našťvaností na celý svět i na Boha, že to tak nechá být (viz. starší syn z podobenství)? Nebo přicházím se spokojeností nad svým bezproblémovým a svatým životem, kdy se jdu Bohu ukázat a pochlubit, jak jsem dobrý (viz. modlitba farizeje v chrámu)? Nebo přicházím s vděčností, že mám kam přicházet, že mohu Bohu vůbec nějak sloužit (viz. služebníci z dnešního podobenství)? Nebo přicházím s prázdnou hlavou, či srdcem, protože momentálně prožívám jakousi prázdnotu vůči Bohu?

Je lépe přijít, než nepřijít. Lépe žít pod střechou otce, než živořit kdesi ve vyhnanství světa (viz. odchod mladšího od otce). Ještě lepe, je připravit se na nedělní den, na setkání se s Bohem v jeho těle, Církvi. Jak se připravit nedělní učí v knize *Prameny světla* kardinál Špidlík. Jeho slovo budeme částečně parafrázovat (ŠPIDLÍK, TOMÁŠ. *Prameny světla*. Velehrad : Refugium, 1995. s. 127nn):

Aby nám účast na mši svaté přinesla požehnání, je třeba, abychom byli vnitřně disponováni přijmout požehnání mše svatá. Známe to i z běžného života, ne každý, kdo usedne za volant, je disponován k tomu, aby dobře a bezpečně řídil auto. Ne každý, kdo usedne za varhany, je disponován, aby zahrál Bachovu fugu. Ne každý, kdo si oblékne dres fotbalisty i s kopačkami je disponován hrát extraligový zápas.

Disponován je ten, kdo, v kom už něco z toho, co bude následovat, je nějak vlastní. Řidič si nejprve osvojoval jízdu kdesi na cvičišti, hudebník ve škole a sportovec na tréninku. I ke mši je nejlíp disponován ten, kdo už má v nějakém stupni to, co se tu dává: Tedy viru, lásku a naději. Mše dá nejvíce tomu, kdo vede náboženský život.

To je však obecné pravidlo. Má-li však řidič jet dobře, musí být i bezprostředně disponován: nesmí být utlumený alkoholem, nevyspalostí, velkým nepokojem. Podobně i sportovec s hudebníkem. Ti se navíc, aby podali ještě větší výkony, musí dobře rozcvičit a stále udržovat v kondici.

Symbol mše nám svátostně zpřítomňuje, jak poslední večeři, tak i kalvářskou oběť. Je tedy nejlépe disponován ten, kdo v sobě obnoví ducha oběti – aby mohl být dobře účasten oběti mše svaté a zároveň je nejlépe disponován ten, kdo v sobě obnoví ducha jednoty kolem Kristova stolu, tedy touhy po jednotě s Kristem a s celou Církví, se všemi, s kterými mysticky zasedá k jednomu stolu.

Mezi mnichy byl dobrý zvyk: přinést denně alespoň jednu oběť a udělat jeden skutek lásky k bližnímu jako přípravu na zítřejší účast na mši. Při jednom eucharistickém sjezdu v Rakousku se uskutečnila zvláštní iniciativa. Školní děti měli donést svému učiteli náboženství vždy jedno pšeničné zrníčko: kdykoli se zaprou, nebo poslouží bližnímu. Z té pšenice pak namleli mouku na hostie pro eucharistický sjezd.

Eucharistie působí sama, svou svátostnou mocí (*ex opere operato*). Svátosti však nejsou magické síly. Jsou jako lék, který přijímá živý organismus podle své duchovní dispozice (*opus*

operantis). Hostii přirovnávají ke slunci, duši k domu. Byt se prosvítí a prohřeje sluncem, otevře-li se dokořán okenice, odstraníme-li to, co by paprsky zadrželo.

Kdo se připravuje k sv. přijímání, snaží se odstranit to, co by spojení s Kristem překáželo. Je to ovšem příprava vnitřní. Nestačí, jak říká sv. Augustin, připravit ústa, ale především srdce ... V duchovních knížkách čteme systematické návody a metody, jak se připravit k večeři Páně. (srov např. *Následování Krista*, IV, 12). Zdůrazňují se tři myšlenky, které poslouží k tomu, abychom byli dobře přítomni na mši: 1. obětovat spolu s knězem; 2. co nejlépe se disponovat k tomu, abychom přijali nejvíce užitku; 3. přijímat všechno to, co nám mše dává. Síla modlitby pak závisí na spojení s Kristem.

Sv. František Borgiáš se modlíval takto: Představil si Krista na kříži. Do rány pravé ruky vkládal papeže, biskupy, duchovní, do levé ruky panovníky, všechny, kteří vládou. Do rány pravé nohy položil péči o své řeholní spolubratry, do levé pak příbuzné a známé. U rány v boku pak se modlil sám za sebe.

Ve chvíli ticha zkoumejme svou dnešní disponovanost přijmout Kristovo požehnání, které nám ve mši nabízí a udělejme si **postní rozhodnutí**, jak se budeme připravovat na další mši svatou.